Hämnd och Försoning.

—AF—

ONKEL ADAM.

(Forts. f- [illegible] sista numret).

Man skulle t[illegible] båda syskonen på detta sätt lefde [illegible] ecklig lif, men långt därifrån; m[illegible] där älskade de hvarandra innerligt, oc[illegible] det huru det går då döden skiljer dem åt; [illegible] umbärliga för hvarandra. Var majoren någ[illegible] ång borta på egen hand, då gick fröken dä[illegible] a och visste ej hvad hon skulle företaga. [illegible] fröken borta hos prostinnan eller p[illegible] barndop, vid hvilka tillfällen hon, oa[illegible] a fyrtiofem år, gärna lät använda si[illegible] kfadder, då gick majoren där hemma [illegible] hvilde en sorts husvisitation och snokade [illegible] Om år, för att hitta på något att gräla om, [illegible] ast vid sådana tillfällen led hans tjänstefolk. Men när fröken Emerentia var hemma, var allt det där onödigt och tjänstefolket fick vara i ro. Fröken var glacisen som bröt vågorna af majorens stormar.

Majoren gick en vacker vårafton, några dagar innan den märkvärdiga brunnsresan skulle företagas, fram och åter på gårdsplanen och mumlade då och då en ed öfver postgossen, som ännu ej anländt från staden. Syster Emerentia satt vid det öppna fönstret i nedra våningen och språkade med sin bror, som gick skyltvakt.

"Jag tror den onde tagit pojken," yttrade majoren slutligen, "jag skall väl en gång piska upp honom för hans söl."

Fröken Emerentia, som ganska väl visste, att majorens bestraffningar aldrig blefvo af, utan alltid blott bestodo i några starka och hotande termer och en mängd förskräckliga löften, kunde dock ej underlåta att invända: "Det vore högst orätt att slå gossen."

"Jaså, du säger det, syster Emerentia," utfor majoren ännu mer förifrad, "du skall se att jag slår pojken sönder och samman midt för frökens näsa."

"Å nej, därtill har du icke hjärta, kära Adolf," invände systern.

"Hjärta!" upprepade majoren ännu mer uppretad, "är jag en gammal käring kanske? Är jag blödig jag kanske? Du skall få se, syster Emerentia, hur det går, och om jag nu slår pojken lytt eller fördärfvad, så är det din skuld, för dina envisa dispyter." Majoren afbröt sig själf och fortfor med sin vandring.

Fröken ångrade likväl nu att hon åter uppväckt en strid och i synnerhet därför, att hon kommit att [illegible]ksom sätta sin brors heder i pant, att postgossen skulle få stryk — och hon visste att majoren gjorde allt för hedren. Hän beslöt därför att genom en liten krigslist förstöra hela majorens föresats.

Ändtligen kom gossen ridande in på gården och stannade vid förstugubron. Majoren gick in i förstugan och hämtade en käpp, men besynnerligt nog den allra klenaste, ty det skulle ju ej vara ett straff för gossen, mot hvilken vreden svalnat så snart syster Emerentia började sin dispyt, utan blott en sorts parade, för att visa fröken att majoren hade karaktär.

Fröken såg hela manövern, men ville icke en gång tillåta paraden, utan ropade till gossen: "du har dröjt oförskämdt länge med posten, skäms du icke; det skulle riktigt glädja mig, om majoren gaf dig mycket stryk."

Majoren stannade liksom förbluffad med käppen i hand. Han hade väntat att få höra förebråelser och böner, allt det där hade han härdat sig emot, men att få medhåll af syster Emerentia, att hän skulle göra syster Emerentia ett nöje — det var alldeles för starkt. Han mottog därför väskan utan att ens efterfråga orsaken till dröjsmålet och gick in för att läsa upp den. Det var en lycka för syster Emerentia, att tidningarne innehöllo en underrättelse om att ryssarne lidit ett nederlag på några hundra man. Majoren uppläste punkten ljudeligen och kommenterade den på bästa sätt, så att inom kort hela ryska riket var söndersplittradt och Finland svenskt. Ändtligen, sedan tidningsnyheterna tagit slut, tog majoren till sina bref.

Det är nämligen att märka, att majoren sällan erhöll andra bref, än hvilkas innehåll han visste förut, från några vänner, som hvarken ville låna penningar eller hade något att fordra, och från några aflägsna släktingar, som bodde kvar i Finland och således voro i majorens ögon förkastade varelser, de där voro "slafvar under de förbannade ryssarne". Han blef därför öfverraskad att få se ett bref med adligt vignet och som ej var något af det vanliga, och hastigt bröt han brefvet.

Det var från baron Nordenhjelm på Millesholm, en gammal krigskamrat, och innehöll en bjudning för "onkel Pistolsvärd och fröken Emerence" att, då de besökte Sumpmyra, hälsa på vid Millesholm.

Majoren smålog och berättade bjudningen för sin syster, hvarefter han lät henne afhöra halfva finska krigshistorien med en hop ohistoriska detaljer om åtskilliga äfventyr, i hvilka baronen och han gemensamt deltagit. "Nu har jag inte på många år," slutade han, "hört talas om honom, han lär vara gift med en förnäm och briljant dam från Stockholm och lefva rätt godt och väl, den hederspaschan; han var mig alltid en så där underlig patron," tillade han, "jag kunde ej bli slug på honom, men tapper var han och rask, och är nu baron, fastän han är bara pojken mot mig; ja, syster Emerentia, jag har läst matematik och fortifikation för honom; han är hela tjugu eller tjugofem år yngre än jag, och är redan baron, och blir väl grefve, om han får lefva."

"Han är ju född ofrälse?" frågade fröken, som satte något värde på sitt vapen, två pistoler korslagda öfver ett svärd; "han är ju född ofrälse?"

"Ja visst, ja visst; han hette förr helt simpelt Stål, eller kallade sig så; åtminstone hette han det i Helsingfors i tiden."

"Han är således en parveny," yttrade fröken.

"Parveny," uppbrusade majoren; ty han kände ingen annan skilnad emellan folk, än sådana, som han kallade för, "bra karlar" och "rackare"; någon medelsort fanns ej till i hans föreställning. "Parveny, hvad vill det säga, syster Emerentia? Vi äro alla parvenyer inför Gud, och den ena ej en bit bättre än den andre, och dessutom har Nordenhjelm eller Stålen varit min discipel, och var snäll, fröken syster, snäll som hin."

Andra dagen företogs resan. Långa Petter Anders, gårdsdrängen, som stod väl hos majoren, emedan han aldrig disputerade, men ändå handlade efter eget behag, fick en mängd föreskrifter, angående vården af Lillhamra under den tid majoren drack vatten; han "skulle mista armar och ben, om ej allt blef bra," och antog tillbudet.

Ändtligen satt då majoren i sin berlinare, klädd i en hvit parkumsrock, som endast pådrogs vid längre resor, då man kunde supponera dam, hvilket väl ej nu var händelsen, emedan vägarne ej voro torra, men dock i anseende till årstiden ansågs nödvändig. Vid hans sida satt fröken Emerentia med en stor parasoll öfver sig, till majorens stora förargelse, och när vagnen for åstad, voro bror och syster i dispyt om den där "otäcka maskinen", som majoren kallade parasollen; majoren tyckte att syster Emerentia ingenting hade att skämma bort, hvilket åter svårligen förargade henne.

Brunnsterminen var redan ingången, då de resande anlände till Sumpmyra. Hela det långa, smala brunnshuset, i hvars fond den inbyggda källan befann sig och där brunnsmästaren, en ganymed med rödblå näsa och för öfrigt socknens klockare, hade sin plats med sitt danaidiska kärl — brunnshuset var uppfyldt af gäster, som i långa rader togo sin motion på en mängd knarrande gungbräden. Främst ibland alla satt där mamsell Gallsten, en lång och smal figur, med grå ögon och gul hy, några och trettio år gammal; sedan femton år förlofvad med en fattig yngling, som nu var sina femtio år gammal, men ännu ej funnit lägenhet att gifta sig och njuta af äktenskapets lycka. Under de där femton åren hade mamsell Gallsten blifvit ganska sjuklig af sig och kom så bestämdt som ett nedan på himmelen, årligen till Sumpmyra, för att roa sig och dricka sig till älsa. Nöjet bestod förnämligast i att hopsamla åtskilliga materialier till vintern, då mamsellen hjälpte till att sy i den lilla staden och således måste vara intressant. Sådana där gamla, sjukliga mamseller, som gått förlofvade i femton år, hafva, liksom ekorrarne, kakpåsar, i hvilka de samla sitt vinterförråd af nyheter, hvilket de därefter framplocka efter behof. Mamsell Gallsten började därför alla sina små berättelser om ortens folk med: "Då jag var vid Sumpmyra i somras, så" m. m.

Den, som satt bredvid henne, var åter en liten gubbe af ett fryntligt, rödlett och gladt utseende; han syntes åtnjuta den bästa hälsa i världen, men drack likväl brunn årligen. Det var ingen annan än rådmannen Klenkvist från närmaste stad.

Rådmannen hade aldrig egentligen varit sjuk; men ändå var det en sanning, att det "vardt bättre med honom," så snart han kom till Sumpmyra. Den lille beskedlige gubben bar beständigt med sig konfekt i byxfickan och en stor strut russin och mandel i bakfickorna, för att bjuda "damerna" och traktera barnen, samt berättade dagen i ända historietter om sina ungdomsnöjen, den tid han var ogift; ty af senare data hade han intet roligt att berätta.

Den där lille mannen hade därhemma en hustru, som skötte så väl den yttre som inre ekonomien, och som ej kunde tåla rådmannens historietter. Det var därför han årligen reste till Sumpmyra, för att länsa på berättelser, hvilka eljest brände tillsammans i hans hjärta, honom till en stor molest.

Jag kunde väl göra en hel mönstring af brunnssällskapet, men åtnöjer mig med denna, emedan majoren fordrar min uppmärksamhet.

Då majoren smakade sitt första glas vatten höll det på att gå illa för Ganymed. Den gemene stanken slog honom starkt i näsan och han frågade med ifver, hvad det var för förbannad smörja man gaf honom. Hade ej doktorn i hast förklarat, att det just var det där hälsogifvande, som luktade så där vederstyggligt, hade Ganymeden troligen blifvit döpt. Nu drack majoren i botten och teg, fastän det murrade inuti hans själ.

Vattendrickningen fortsattes nu dag efter dag i samma takt, som den börjat; hvarje morgon klockan precist sex samlade sig brunnssällskapet från bondgårdarne i grannskapet, där det hade sin bostad, vid det lilla träskjulet, där hälsans gud bodde i ett kar.

En mängd mer och mindre bleka personer, alla med ett starkt syskontycke af tråkighet, och hvar och en i sin tur afhörande rådman Klenkvists historier, promenerade i morgondusket långs efter de smala gångarna, som ormade sig genom tallskogen, hvars träd genom en beständigt fortsatt gyttjekur befunno sig i det mest torftiga och knutiga tillstånd.

Det var således en stor nyhet, då rådmannen en vacker morgon berättade sällskapet, att en konstmakare ankommit, som på eftermiddagarne skulle "amysera" sällskapet med åtskilliga gymnastiska och akrobatiska konster och stycken i de mest förvånande variationer.

Påföljande eftermiddag samlades brunnssällskapet, nästan mangrant, i en bondgård, som låg ett stycke från hälsokällan och hvilken såsom inbyggd passade till skådeplats. Åskådarne hade sina platser i stugan, på logarna och på några för tillfället uppslagna bräder; på taket hade en skara af barn krupit upp, för att få se, riktigt se på härligheten, och rådmannen hade enkom hela påsar med konfekt tillreds, för att traktera damerna, hvarför också han beständigt vandrade omkring och bugade och samtalade. Gubben såg så hjärtans nyter och glad ut, att man verkligen hade ett nöje af att endast se honom. Det är alltid trefligt att se glada människor.

Ändtligen skulle då spektaklet begynnas; en svartmuskig bredaxlad karl, klädd i ett slags tunik af urblekt sammet med rödslitna oäkta guldgaloner, framträdde och bugade sig för det vördade publikum. "Pajazzo, kom in Pajazzo!" ropade karlen, och en vederstygglig figur sprang in samt gapade på mängden; barnen på taket skreko af glädje och förskräckelse. Den svartmuskige karlen gjorde åtskilliga konster; han var en Herkules och kastade järnkulor och tunga lod, hängde sig, lastad med stora tyngder, vertikalt vid en träpelare, med ett ord, plågade åskådarne med alla dessa onyttiga och farliga öfningar, som konstmakare bruka.

Det är ett ledsamt tecken, då folket samlar sig för att åskåda en sådan; det tyder på en rånet i karaktären, en brist på känsla, som är beklaglig.

Ändtligen voro då dessa öfningar slut, och nu framkom en liten gosse, tolf år kunde han vara; det var en liten kärleksgud, lätt och späd i sina former, med barnsligt, fromt och skönt ansikte; rika ljusgula lockar, blott sammanhållna af en smal silfverbindel öfver pannan, fladdrade ned på axlarne; ett par små vingar af tyll, med silfverstjärnor på, sutto spända mellan dem, och en ljusblå tunik, ren som himlahvalfvet och, liksom det, beströdd med stjärnor, smög sig kring det smärta lifvet.

Det var en skön anblick! Något änglalikt, det vill säga något försonande och godt, lyste ur gossens blå ögon, log på hans mun och brann på hans kinder.

Rådmannen, som i allmänhet ej hade sinne för det estetiska, hvarken i form eller tanke, berättade halfhviskande för sällskapet, att han låtit gifva den lilla kärleksguden en stor smörgås med ost på, och att han hade ätit med förvånande aptit. Det var väl en gänska prosaisk anmärkning, men den visade att rådmannen var en praktiskt god människa, fastän han saknade den fina känsla, som fordras för att idealisera. Vi se detta ofta och finna att känsla och människokänsla äro tvänne olika saker. Man känner djupt sanningen af en målning af fattigdom och elände, där pärlar till och med en tår fram i ögat, då vi läsa därom, då snillet kastat sitt ljus in i eländets hålor och vi se den ruttnande halmen i bädden, de hungrande barnen och den förtviflade modren. Men komma vi händelsevis in i en sådan håla, står där en förtviflad moder framför oss med sina hungrande barn omkring sig; då göra vi intet eller ganska litet för att rädda henne och dem; då äro vi förnuftiga och låta ej hänföra oss af vår känsla, därför att de stå i sanningens gråhvita, ej i diktens gyllene dagar. Vi fordra njutningar för att vara goda och verkligheten erbjuder ingen sådan.

Det är verkligen obehagligt att föreställa sig en sådan där liten kärleksgud med en smörgås i handen, och litet hvar hade säkert gärna undvarit den prosaiska rådmannens anmärkning.

Den svartmuskige karlen lyftade upp gossen på en slak lina och lämnade honom en pil och båge. Positivets ostämda toner började brusa och linan att svänga. Som en sylfid flög barnet högt upp öfver folkets hufvuden, kastade sig fram och åter och böjde sig mjuk som ett rö, hängande vid det smala repet; slutligen ställde sig gossen på linan, spände sin båge och afsköt den gyllene pilen på folket. Pilen träffade fröken Emerentia midt för hjärtat; ett allmänt bravo belönade gossen, som hopade ner och **bugade sig.**

Representationen var slut och folket troppade af, utom majoren, som i synnerhet fästat sin uppmärksamhet vid det sköna barnet. Både han och fröken, som, i parenthes sagdt, funno sig litet smickrade att pilen pust träffat henne, blefvo kvar, för att själfva tala vid gossen. Majoren trefvade efter pänningar och fröken likaledes i sin redikyl — pirater voro ej ännu då brukliga.

"Hvad är den där svarte för en?" frågade majoren.

"Det är en ryss, som heter Iwanow," blef svaret.

"Fy f-n," muttrade majoren; "men pojken då, är han också ryss?"

"Det tror jag knappt," blef svaret; "ty han talar alldeles ren svenska."

"Se så," sade majoren; "syster Emerentia, du skall få se att den där ryssrackaren röfvat gossen. Det kunde jag väl se, att icke den där hygglige pojken var en ryss heller; jag känner det folket, kalmucker, baschirer och kossacker, sådane äro allihop. Ja, du mins nog, syster Emerentia, det satpacket, som låg på gränsen och stal kreatur från våra föräldrar och spetsade gamle Tyras; du mins gårdshunden med den hvita bläsen; det sakramenskade...."

Meningen fortsattes icke, ty nu inträdde de i konstmakarsällskapets stuga. Den var full af barn och pigor, som besågo ett par apor, hvilka hörde till sällskapet; men borta i en vrå låg den smutsiga pajazzon ännu till folkets förlustelse, klädd i sin dräkt och hvilande sig på en halmsäck, och bredvid, mellan ett par burar, innehållande en mandrill och en kapucinerapa, satt en blek gosse och grät; det var den lille kärleksguden.

Den präktiga dräkten var afklädd och gossen skyldes knappt af några usla trasor; ansiktet var så blekt, så blekt, de skälmaktiga ögonen våta af tårar, silfverbindeln borta och håret i oordning.

Fröken Emerentia nalkades och frågade gossen, hvarför han grät. Han såg förundrad på henne, han var ej van vid medlidande och tog hennes fråga blott som nyfikenhet.

"Hvarför frågar frun så?" frågade han tillbaka och torkade ögonen med tröjärmen; "se upp, pajazzo," tillade han i skämtande ton, "här är herrskap."

"Är du ryss?" frågade majoren vidare.

"Nej, bästa herre, jag är svensk."

"Hvarifrån?"

"Från Stockholm."

"Jaså; hur f-n har du kommit till ryssen?"

"Jo, mina föräldrar lämnade mig till honom, därför att de icke kunde föda mig hemma."

"Stackars barn," suckade fröken Emerentia; "far du inte illa?"

"Å nej," svarade gossen; "då jag gör mina saker bra, så får jag mat, men om jag bär mig dumt åt får jag stryk."

"Har du fått stryk nu?" frågade fröken.

"Ja litet, men jag får väl mer när folket gått," tillade han och en ny tårflod trillade ner för kinderna.

"Stackars barn, stackars öfvergifna barn!" sade Emerentia. "Hvarför får du nu stryk?"

"Jo, ser ni," sade gossen, "herr Iwanow sade, att jag skulle skjuta på en vacker flicka, men jag sköt på en gammal fru i stället, som var nästan lik er."

"Får du stryk för det, arma gosse?" yttrade fröken; "får du stryk för det att du sköt miste?"

"Nej, inte för det, nej, jag sköt icke miste."

"Nå, hvarför gjorde du inte som man sagdt dig?"

Gossen kastade en nästan förebrående blick på fröken. "Som man sagt mig?" återtog han; jag hade ämnat att göra det; men då jag spänt bågen fick jag syn på den gamla frun, hon såg så god ut, jag tyckte att hon var som min mor, då hon var god mot mig; jag höll mest af henne, hon var vackrast af dem alla, hon satt där visst och beklagade den stackars gossen, och jag sköt på henne."

"Tack, min gosse lilla; det var på mig du sköt, du skall ej ha gjort det för inte, se här" (hon ville ge honom pänningar).

"Nej, min fru, jag får ej taga emot pänningar, då får jag stryk."

Majoren hade, mot sin vana, varit tyst under detta samtal; men nu bröt hans vrede bommen. "Hvar är den förhärdade ryssen?" skrek han högt. "Konstmakare Iwanow, kom hit!"

Konstmakaren, som trodde, att en apa sluppit ur buren eller någon annan olycka händt, skyndade fram till stället, men stannade plötsligen, gripen i armen af den vredgade majoren. "Hör du elemenskade bandit, hur vågar du att slå gossen och en svensk gosse till på köpet, din ryssracka; jag skall lappa om din lekamen, din skurk, så att dina knotor ska knaka dig, min gemene kalmuck."

Herr Iwanow, som förr trott att sol och måne skulle ramla ner, än att få ett sådant tilltal för en pojkes skull, blef förlägen och kunde ej svara straxt, utan började stamma. Majoren i sin ifver grep saken an och fortfor att under de grufligaste eder fråga med hvad rättighet han medförde gossen, ville se hans prästbetyg, ville kvarhålla sällskapet till dess herr Iwanow gjorde reda för sin behandling.

Herr Iwanow hade ej riktigt tydliga begrepp om vår svenska lagskipning, utan fruktade att en hel hop kunde hända honom, isynnerhet som han af majorens orden och mustascher trodde sig ha för sig en af dessa, som i hans fädernesland hafva makten. Han föll därför till fota, helst som han ej kunde redogöra för sitt högderi, och då han dessutom ej fick många ord fram för den rasande gubben, och denne slutligen erbjöd sig friköpa gossen ur slafveriet mot hundra rdr banko, ingick herr Iwanow på saken, och fröken Emerentia hade sin brors rysshat att tacka för en skänk, som hon värderade mer än man skulle trott.

I triumf, liksom efter en vunnen seger, vandrade majoren därifrån med sin syster; och Ludovico, så kallade sig gossen, följde med dem.

Hela brunnssällskapet skrattade åt den kuriöse majoren och hans underliga syster. Mamsell Gallsten fick en ny historia, som kunde blifva lång och intressant inom vintern, och rådmannen ett barn till, som han kunde traktera med sviskon och mandel.

II.

LYCKOSÖKAREN.

Brunnsterminen var redan nära slutad när en förnyad bjudning ankom från baron Nordenhjelm, den där gamla vännen och krigskamraten, och majoren med syster Emerentia afreste på sagda dag. På kuskbocken satt lilla Ludvig, nu iförd bättre kläder än förut. Han fick följa med för att öppna grindarne, hvartill han ock skickade sig väl. Fröken Emerentia skrek mera än en gång till när den viga gossen i ett hopp var nere på vägen för att öppna grinden och under starkaste farten hoppade åter upp på vagnen; men den lilla luftspringaren såg så glad och fryntlig ut; hans blå ögon logo så skälmaktigt, att själfva majoren ej kunde bli ond på honom.

Tvärtom hade fröken förmärkt, att majoren liksom blifvit en ny människa, antingen det kom sig af "vattnet allena" eller därför att han nu hade en varelse, som slöt sig riktigt hjärt-

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konserverning af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gåsskötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
730-732 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofast-skyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa fribemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.